

עין משפט
נר מצוה

בַּח א ב מִי פִּי מִהֲלִי
עֲבָדִים הֲלִי סִמֵּג
עֲשֵׂן פִּי טוֹשֵׁעַ יִדֵּד פִּי
רָסוּ סִמֵּר מִזֵּ:

•

המביא גם פרק ראשון גימין

ב' קתי מילא דעיתא בקדושין ב' כל הני לימננהו בקדושין דמוליק ומניא בגט משום עיגונא אבל כאן אס מלנה לא מקבל הנך קדושין ועד כתי לא שייך בקדושין דבגט הוא למכשירין דללקמן משום דעדי הגט אין חוסמין זה בלא זה (6) דלי לאו

דכותי חזר הוה לל הוה מחמס ל
מקמיס אכל בקדושן ומחמין זה
כלל אי דלל שייך למיגור משום
כולס דבני גט גורין שחל מאח
כולס חתומו ואס יחתמו זה כלל
זה לאחר שחתמו בו שנים ויחטבו
לאסר וספוקר סהי מגורסת ותכל
ומסא ונעל קדיי אלל בקדושין
אין לחוס אס ספוקר סהי מקודשת
והא לל שחל סמקל קדושין מאחר
כיון ספוקרה להיות מקודשת וכן
סרכאות כיון דליכא עדי מקדש
ישראל כשר דקדושין אע"ס שחוממין
עודדי כוכבים דליכא למיחש דילמא
אחי למיחמך עניייה דלל אחי ליי
חקלה כמה ספוקרה להיות מקודשת
דקדישעט ווא"ס וואיכל סע שזו
גיטי נשים לשחורוי ענדים כדאמר'
בפרק ד' אחין (יבמות דף לז:) והא
ענדל איכא דקיני כנספס ואיכא
דקיני בשטרא ותקון רבנן זמן
דשחורוי ענדים איירי ולא כמו
ספירש סס בקומטוס שטר מקדש
ענדל דא"כ הוה מזל למפרך סמקרות
ובז סטרות וזמן דלחוי אינו נפסל
כשאין בו זמן אלל בשטר שחורוי
איירי שנפסל כלל זמן כמו גיטי
נשים וי"ל דכיון שגבילין לעשות זמן
כלל סטרות לא תימא (בבא):

בשליחות בעל כרחיה כ"ה

פי' בקונטרס והבי קמני ברו שווי גיטי נשים ושחוריו עבדים
ששליש זה נעשה שליח אללו בע"כ ואם ראה הבעל חזר מה שאין כן
בקדושתו לפי"ג דחזר לאו דיומא דהי הוא ואין נראה דלי מייר
בשליחותם בעל כורחיהו רבנן נמי מודו דחזר צבד ואין זכין לו
בעל כורחו ונראה כפ"ה דקמני דעבדו ואם אלא שצ"ל שליחות בעל
כורחיהו הוא אמינא דאין יכול לחזור דכיון דבא ליד השליח כאלו
בא ליד דמי מיון שאין יכולים לעבד אבל קדושתו דאין בעי' פשוט

המחזור ותלמה תלמה בקדושין היינו תלמה מצות בקדושין וקשה
ליתלמי דשוו לנכ"ח והו ארבע אפי' לרנן: **מצת** בותי וסורת.
אמר תלמה לא גזר פנן בדמיתין בפיקי' דרבי אליעזר ו
לפי שהי' נכסנין פני' בית המקדש בימי עורא וקמי' הס'
(למ'ס) רבי אליעזר כל האוכל פת כותי כאלו אוכל בשר
המחזור ותניא נמי בפי' דחולין (דף יג.) גבי מין פסות כותי
אמרי' דמירי' ודמירי' נשפט' ישראל כש' עשה כותי מה מננה ופס' אמר'
בה די חובב דילמא כל שומר כותי מהלך דמירי' אלפני' אמר'
וגוי' י"ל כגון דקיס לן דלאן לכומי מזה אחרת שויכל ללאת בה די
מחובבו דממשע ברס חולין (דף ז.) קובע רשאו של אחד מהן ונשמו
ול כלל ונשמו ללכול ממשעמו: **וארם** יצא מה' די חובבו. ו
קמי' וחסד דקדושין וס' מזה: **א"ר** הנה קמא
אפי' שאר שררות נבי'. אורי' דמשמע דלת"ק מהניא כתיבה למדיה
לאל' לחוק מלל' קאמר אחי' אי לחוקו כו' דקדוש
מחשב' וד' פסיעט' ליה לש"ס דמלל' אל' לחוק פירוש אין דיוע
אל' לחוק ולא מזה כתיבה ואחוק מלל' ליה לש"ס דמתיבה למדיה
וכן משמע דקמא וכן משמע דקמא דחולין (דף ז.) דמשיקרא
מחוקי' פלוגמיהו כתיבה ולא לחוק דלת"ק מהניא ולרשב"ג לא מהניא
ופירך האי כל מזה שהחוקי' ב' אם החוקי' ב' מביע ליה משמע דלא
ידיעין ל' אי לחוק ב' דמקדמא אל' לחוק ב' מביע ליה וקשה דלמ'
דקמי' הס' לחוק בלל' כתיבה איכא צייתיהו לתלמא קמל' מזה מהני

לחודיה מהי אע"י דלא מהי לרשב"ג דמשמע הכה כ"ח דמהי חוקה
 ונא אין להוכיח דלא מהי חוקה לחודיה מכל מקום י"י לנדקדק מרשב"ג
 וספקא דהתם מהי חזקה והחוקה בה וישארו י"י להוכיח מתנא קמא
 כה לחודה מתנא הוה ליה למיטקט שטיטא דלינא אל חוקי לחודה
 בה כתיבה ואחוק ויש לומר מדלא מפרש כהדיא מלח חוקי מותרת
 טעם הדיוק לכל בלא שום פירוש ואם תאמר כיון דלמנא קמא
 בן גמליאל דפריך אי אחוק כו' דילמא כתיבה עדיפא דמהי אפי'
 וזוין הוה ליה למימר אחוק בדלא כתיבה נמי איכא דייחיה מדלא
 קאמר

איכא ציינוו שמוס מוהסקין. כלומר ח"ק צעיתמיה דרבי אלעזר קאי ומדרבנן הוא דפסקיה דלמלא אחי למיסמך אחתומין ולמוסרו בפניהם ואחא ר' שמעון למימר אס שמוס מוהסקים דעובדי כוכבים הן שאין ישראל נקראין באותן שמוס לאו היינו מזוייף מתוכו דמודה ר"א דכולי

עלמא ידעי דעובדי כוכבים הם
זלזל אחי למיסקן עלייהו בלז עדי
ממסכריה: חורס. זלזל לחורז שניהם
ד'רמי פסולא דלוריתא הוא דהא
ביון דבעיל משלח לשליחותיה דשליח
מנא שמינו שטחו ואין כאן גירושין
בכלל והיינו דלוריתא דרשמנא אחר
שטחו: בידהי חזל לא נא הוא זלזל
שטחו: דהיינו ברכין אלא כי קמי
מילא דליסא בקדושין. כלומר כי
פרישין לעיל הליכא מחובר ולשמה
לא שמי פסולא דלוריתא אלא קמי
מילא אימא מילתא דלימא בקדושין
לא קמי כגון לשמה. ומחובר אימא
נמי בשטרי קדושין דרמכחי ודחסי
דז' וילא מצינו והימא לאיס אחר
איסקס הוייה לילא. אכל כמי
נכנס ל'ימא בקדושין דתקנא
דרבנן בעלמא היו בניטין דילמא
אחא בעל מערער ופסלי ליה. ועד כחי
כמי שמי שר קדושין דהאי דלשכר
בבניטין היינו שטמא דרלקמן (ע"ז)
דעדי הגט אין חותמין זה בלא זה
מה שאין כן בשאר שטרות. וערכא
נמי לימא בקדושין היכא דליכא
עמי מסירה יסראל דנגט ושחרור
הוא דגורי דילמא אחי למיסקן
עלייהו ומזרעין ליה גיטא אחריתא
אכל בקדושין כיון דמדלוריתא י'
מחורשת מסוס עדי מסירה י'

מאמרת אינה מקובלת שיהיה אדם איש לעלמא: ופרשין חורב גופא
איפא בקידושין. שאם מסר שטר קידושין לשלומו ורצה לחזור חזר
למלך כן וזוהי הוה לה דאמר לה אטליה עלמא ומאוס היא שטרא
אינו מתחייב בטענותיה: כשיתום בעל כורסה ו'. כלומר דומיא
בגין לא שמתנה לה בקידושין דהא עליה ו' שמתנה אלא לגרסה
בעל כרחה וכן לעבד לשחררו על כרחו אבל בקידושין לא היה
נעשה שליח אלא על כרחא הילך הכי קמי בזו שווי גיטי נשים
משחרורי עבדים שאליה וזו היה נעשה שליח אלמן על כרחן ואם
רצה הבעל חזר מה אין כי בקידושין דלע"ז דחזר לה דומיא
הכי הוה: חורב"ג עד כוסי פסול. דחשדי אערות שקר: חור
ממניי נשים. דמפרש בגמרא: לכפר עונתא: ג' מלך כוסי
כפסח לאכילה וזה חייבין שמה המניה: ואדם יואל
כדי ירי חובנו כפסח. ופסח חובנו לילה הראשון שהוא חייב
לאכול מנה המשמרת דכתיב (שמות יב) צריכ מלכו מלות. ואפי'
ידעין בה דלא התמימה לא נפחיו כי אלא אם כי עבד לה שימור
לגם חובת מנה" דכתיב (שם) ושחרתם את המלות ויביטם בקיין
בן עריכה להשפחת דמיה ועשין לה שימור: ר"ל אומר. אף
באכלה כל ימות הפסח דחשיב להו שמה חובתין: כל מלות שחייבין
בה. וזכלה שחייבין מפרש דמי ר"ש לאחויי אמתה קמה אף
מלוהה שהיא מדברי סופרים ואינה כתובה בחורה אם החזיקו בה
מכרין עליה: אפי' שאר שטרות נמי. דהא לא חשידי: אי
דאחוק. בהלכות גיטין ושטרות. וכגון דאחוק כפא. בגיטין ושטרות: דלא
נולא דאחוק כפא. כשאר שטרות: אי הכי מאי אירי. דלא
אכשרין בגיטין אלא ד כמי דקמי מתני' דזו כמי דחד כמי
וחד ישראלי הוה דמכשר אבל מרייבו כומי לא: לא כשכירו בו.
בגט אשה: לעולם כר' אלעזר. דאמר חשידי. וגיטין מאי טעמא
הוכשר עד כמי: כגון דחסי ישראלי. עד השני: לכפוק. חסי כומי:
דלא

וירש"ג לטפיו אחא לתימר דמהי מנא ליה דלא מהי לת"ק כיון דכתיב
 לתורה עד"פא דמהי אף לרש"ג ודוק לומר אע"ג דמיתלתא דתנא
 דתלמא לטפיו חוקא לתורה מכלל דתנא קמא לא מהי וגרסא לר"י
 גופיה דמהי לתורה לא מהי מדנקט מנא דכתיב דתנא ודאחזק דמי
 ויהאס מאמר אס כן מנא ליה דכתיב לתורה דמהי לתנא קמא כיון ד
 יהאיל והחזיקו דה משמע דלא הו עממא אלא משום דכתיב
 חוקא לתורה לא מהי מנא לן דכתיב לתורה לא מהי לרנן שמע
 לתנא קמא וכל שכן דמהי לרנן שמעון בן גמליאל ועוד במסקנא

מסורת הש"ס

(א) לעיל ט. (ב) קידוש ט.
חולין ד. (מוספתא ספדים
פ"ב.) (ג) גרסאות: חולין
סא. (ד) (דברים נד.)
(ה) נספח טפף: מקום
(ו) (ספדים לח.) (ז) (חולין
ד.). (ח) (וע' היעזר חס'
יבמות לא: ד"ס וסא.)
(ט) (דמוס וינאסא.)

גליון הש"ס

בתנאי הוין מנישי נשים.
פ' כ"ב דף קס ע"ב תד"ה
שלא תחלוק:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כי וכו' ואי
למא דכותי וכו' עבדא
דאיבא דקני:

מוסף רש"י

[illegible]

(א) זה שיץ למשנה דלפיל (דף
(ב) וזו אחת תן הדרכים ששיו
וע"ז אחר פי' וכו'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones